

РЕШЕНИЕ

№ 844

гр. София, 17.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. В.

при участието на секретаря **ЙОРДАНА П. ТАШЕВА**
като разгледа докладваното от **НИКОЛАЙ Б. В.** Административно
наказателно дело № 20221110200966 по описа за 2022 година

при участието на секретаря *Йордана Ташева*, след като разгледа докладваното от *съдията н. а. х. дело № 966* по описа на СРС за 2022 година, за да се произнесе с решение, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Трета, раздел V (чл.58д – чл.63д) от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Р. Б. М. срещу Наказателно постановление (НП) № 21-4332-023706 от 18.11.2021г., издадено от Началника на 01 Група „Административно-наказателна дейност“ при Отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП-СДВР), с което на осн. чл.174, ал.3, предл.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя са наложени административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева и „лишаване от право за управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, а на осн. *чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.3* от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (обн., ДВ, бр.1 от 2012г. – в сила от 04.02.2013г., с изм. и доп.) (накр. Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР) е предвидено отнемането на 12 (дванадесет) контролни точки.

В жалбата се посочва, че оспорваното наказателно постановление било незаконосъобразно, защото не били спазени процесуалните правила, на изискванията за компетентност и в противоречие с материалния закон, а и наказанието било явно

несправедливо. В тази връзка се сочи, че в съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) не се съдържа точно описание на действителните фактически обстоятелства, а отразените като нарушени законови разпоредби не били относими към конкретния случай, като нарушаването на императивното изискване на чл.42, ал.1, т.4 и т.5 от ЗАНН водело и до опорочаване на крайния санкционен акт – оспореното наказателно постановление. Твърди се, че наказващият административен орган не бил извършил проверка за законосъобразността и обосноваността на съставения АУАН, което нарушавало изискванията на чл.52 – чл.54 от ЗАНН, а се оспорва и компетентността на наказващия орган. В жалбата са релевирани и доводи, свързани с липса на точно описание на нарушението в издаденото НП, на обстоятелствата по неговото извършване, неясноти относно мястото на извършване на нарушението, както и липсата на качество „водач“ по смис. на § 6, т.25 от Допълнителни разпоредби (ДР) на ЗДвП, защото не е управлявал автомобила, а бил в него за вземане на документи. Имало нарушения и на материалния закон при издаването на НП, доколкото жалбоподателят не е управлявал въпросното моторно превозно средство (МПС), което не обуславяло налагане на такива високи наказания, както и липсвало основание за приложение на принудителната мярка за отнемане на контролни точки. Отправено е искане за отмяна на оспореното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят Р. Б. М., редовно призован, не се явява лично, а се представлява от адв. Ю. Б. (вж. л.7), която *поддържа* жалбата с изложените в нея доводи и съображения, като се *претендират* и *разноски* (вж. л.73-74).

Наказващият орган (и въззиваема страна) – началник Група „АНД“ при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призована, се представлява от юрк. Д.Б. (вж. л.72), който смята за *неоснователна* жалбата, също *претендира разноски* и *прави възражение за прекомерност* на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като изслуша доводите на страните, служебно провери атакуваното наказателно постановление, обсъди поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателствени материали, съобрази законовите разпоредби, намира за установено следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

На 11.11.2021г., ок. 16:30 ч., в гр. София, ж.к. „Дружба“, жалбоподателят Р. М. управлявал моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка/модел „*****“ с рег. № ***** (собственост на „*****“, като се движел по ул. „Безименна“, с посока на движение от ул. „Мария Нейкова“ към ул. „Обиколна“.

В близост до бл.206 в столичния квартал автомобилът, управляван от жалб. М., предприел маневри за паркиране. Полицейските служители на 08 РПУ – СДВР, назначени в наряд като ППГ-836 – *свидетелите Ж. К. и Г. Д.* подали звуков и светлинен сигнал към автомобила на жалб. М., за да го спрат и да извършат проверка (вж. л.12).

Полицейските служители установили при извършената проверка на документите, че ***водачът*** на превозното средство е жалб. Р. Б. М., който бил в леко нетрезво състояние. При

разговор с полицаите водачът съобщил, че употребил алкохол. За случая полицейският екип докладвал на ОДЧ-80 (дежурната част на полицейското управление), за да поиска изпращането на екип на пътната полиция, който да извърши тестване на водача.

След известно време, на мястото пристигнали служителите на ОПП-СДВР – свидетелят В. В. и колегата му З.Х.. Водачът Р. М. **отказал** да бъде тестван с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510” с фабр. № ARDM-0207 за наличие на алкохол. Пред служителите на пътната полиция жалб. М. **отказал** да получи и талона за изследване (вж. л.10), а въпреки издадения полицей Х. талон за изследване № 087946/11.11.2021г. – жалб. Р. М. **не посетил** и болничното заведение (столичната УМБАЛ „Света Анна – София” АД), за да даде проби от кръв за изследване.

Свидетелят В. В. преценил, че има данни за административно нарушение, и затова в присъствието на жалб. Г. Н. и на свидетелите Ж. К. и Г. Д., съставил АУАН рег. № GA-550062/11.11.2021г., в който били описани обстоятелствата по проверката, фактическото описание на нарушението (*управление на посочените дата, място и време на горното МПС и отказ да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническото средство*), както и нарушените законови разпоредби – на **чл.174, ал.3, предл.1** от ЗДвП. Актът бил подписан от актосъставителя и двамата свидетели, предявен бил на нарушителя, който *отказал да го подпише*, като отбелязал, че има *възражения*.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН постъпили писмени възражения вх. № УРИ-433200-117281/12.11.2021г. (вж. л.11).

Въз основа на съставения АУАН рег. № GA-550062/11.11.2021г., на 18.11.2021г. началникът на 01 Група „АНД” при ОПП – СДВР издала процесното НП № 21-4332-023706/18.11.2021г., в който били отразени *обстоятелствата по извършването на нарушението, било отразено неговото фактическо описание (управление на горното МПС на посочените дата, място и време и при извършената проверка отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с гореспоменатото техническо средство – отказва извършване на проверка с техническо средство и не изпълнява предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на проби за химическо лабораторно изследване)*, както и неговата правна квалификация – **чл.174, ал.3, предл.1** от ЗДвП, като на осн. чл.174, ал.3, предл.1 от цит. з. на жалбоподателя са наложени административни наказания „глоба” в размер на 2 000 (две хиляди) лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за това нарушение, а на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.3 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. е предвидено отнемане на 12 (дванадесет) контролни точки.

Процесното НП било връчено с разписка на жалбоподателя на 04.01.2022г., а с жалба от 10.01.2022г. същото е обжалвано пред СРС и е образувано настоящото дело.

Горните фактически обстоятелства се установяват въз основа на събраните по делото доказателствени материали: **гласните доказателства**, съдържащи се в показанията на свидетелите В. Р. В., Г. И. Д., Ж. Б. К. и К. А. А. (частично), и в **писмените доказателства**

по делото: АУАН рег. № GA-550062/11.11.2021г., писмо от 20.01.2022г. от ОПП – СДВР (л.9), талон за изследване № 087946/11.11.2021г. (л.10), писмени възражения (л.11), полицейски доклад (л.12), справка-картон на водач на МПС с данни за нарушения по ЗДвП (л.13-15), заповед № 81213-13180/23.10.2019г. на министъра на вътрешните работи (л.16), заповед № 81213-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи (л.17-18), писмо от Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР (л.36), писмо от 08 РПУ – СДВР (л.44), писмо от Сектор „СС” в ДКИС – МВР (л.46), приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 от НПК.

*Показанията на двамата полицейски служители Ж. К. и Г. Д., макар и не така пълни и подробни (обяснимо с оглед на периода от време, който е изминал до техния разпит и множеството проверки, които те осъществяват при изпълнение на служебните си задължения), излагат обстоятелствата относно водача на автомобила, наличието на движение на превозното средство и спирането му за проверка със звуков и светлинен сигнал, поведението на жалбоподателя и видимите белези на нетрезво състояние, извикването на екип за тестване на водача, дават данни за мястото на събитията, както и отказа на спрения водач да бъде проверен с техническо средство за наличие на употреба на алкохол, като показанията на двамата свидетели *кореспондират* с показанията на третия свидетел (В. В.), както и с наличните по делото писмени документи, поради което съдът *гради* фактическите си изводи въз основа на тях.*

*Свидетелските показания на В. В. този съдебен състав намира за обективни и логични, като същият споделя спомените си от извършената от него проверка (съдействие) на други колеги, спрели водач на МПС, за който са имали „съмнения” за употреба на алкохол, потвърждава и информацията, че водачът на автомобила е бил установен от първия екип на полицията, споделя и личните си възприятия за състоянието на водача („видимо употребил алкохол”), като дава и данни за основните характеристики на нарушението, вкл. дата и място, отказът да бъде извършено тестване за употреба на алкохол у водача, като показанията на въпросния свидетел *напълно кореспондират* с наличните по делото писмени документи (полицейски доклад, АУАН, справки от ОПП-СДВР), поради което съдът *кредитира* в цялост показанията на въпросния свидетел и ги ползва при формирането на фактическите си изводи.*

*Що се отнася до показанията на свидетелката К. А., съставът на съда намира, че същите в една част са напълно неотнормирани към процесния случай – вземането назаем на автомобила на жалбоподателя за известно време е извън предмета на делото; *второ*, свидетелката говори за събития, станали *преди* инкриминирания случай (ок. 16:00 ч.), когато същата *съобщава* да е паркирала колата и да се е отправила в заведение за празнуване на сключване на договор, което също остава „извън предмета” на делото; *трето*, тази свидетелка говори, че жалбоподателят е излязъл от заведението, а тя била видяла началото на проверката от полицията, след това се върнала в заведението и жалб. М. се забавил 40-50 мин. и се е върнал след полицейската проверка, но съобщеното категорично се *опровергава* от наличните в делото гласни и писмени доказателства, доколкото полицаите*

не съобщават каквито и да било граждани да са идвали и да са се приближавали към тях, от което следва, че няма как свидетелката да е видяла проверката; **четвърто**, ясно е заявено от двамата полицейски служители, че са наблюдавали *движещ се автомобил*, който след техния сигнал, е предприел паркиране на паркинга, и след това е установен водачът му; следва да се приеме, че именно в периода, в който „е бил отвън и се е бавил” жалбоподателят, са се случили процесните събития, поради което свидетелските показания на А. не биха могли **въобще да опровергават** преките впечатления на полицейските служители от полицейското управление – същите ясно сочат, че са видели движещ се автомобил, спрели са го за проверка и са установили водача му (жалб. М.). Затова и съдебният състав цени показанията на тази свидетелка само в частта им, в която е налице съответствието им с останалите доказателствени източници.

Показанията на посочените свидетели намират **подкрепа** и в писмените доказателства по делото, надлежно приобщени към материалите по делото, като следва да се посочи, че *евентуалните пропуски и липсата на спомени* у свидетелите за някои обстоятелства, успешно се допълва и изяснява от наличната по делото документация, като писмените доказателства (в частност – съставения АУАН, полицейския доклад и писмените справки) спомагат за доизясняване на релевантните обстоятелства.

Анализът на доказателствените материали позволява формиране на еднозначни и еднопосочни изводи, като не се налага обсъждане на доказателствата при усл. на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН.

Що се отнася до доводите на жалбоподателя, отразени в жалбата, че *нямало доказателства за извършеното нарушение*, този съдебен състав счита, че по делото са **налице достатъчно и убедителни доказателства** в подкрепа на т. нар. „административно обвинение”; обратно – „не са налице” доказателства, които да опровергават изложените фактически обстоятелства, като разпитаната свид. А. не опровергава съобщеното от останалите свидетели, което води до извод за *неоснователност* на твърденията.

Вторият довод в жалбата е, че жалбоподателят *не е управлявал автомобила, а същият е бил с изгасен двигател*, но от показанията на свидетелите ясно се установява, че **самоличността на водача е установена от полицейските служители**, и това е бил жалб. Р. М., като оттук следва и извода, че именно това лице **е управлявало** автомобила. Както двамата полицейски служители на РПУ (Д. и К.), които са наблюдавали **движението на автомобила**, така и наличните писмени документи, сочат, че автомобилът **е бил в движение и е спрял** за извършването на проверка. На този съдебен състав **не е известна технология или механизъм „в световен мащаб” на извършване на проверки за употреба на алкохол или на наркотици чрез съответните технически средства „в движение” или докато водачът управлява превозното средство**, каквито желания явно прозират зад доводите в жалбата. Логично и житейски оправдано е автомобилът да бъде спрял за проверка, да се изясни лицето, което го управлява и на това именно лице (а не на друго!) да бъдат извършени съответни тестове чрез технически средства за употреба на алкохол или на наркотични вещества. Също така е препоръчително от гледна точка на сигурността

спрелият автомобил да е и „с изгасен двигател” и водачът да излезе от него без стартер, за да се предотврати опасна ситуация, свързана с внезапното му потегляне и бягство от местонарушението, съотв. увреждане на полицаи (напр. тяхното блъскане с потеглил „рязко” автомобил), каквито примери са известни в полицейската практика. В случая това е било извършено – движещият се автомобил с водач Р. М. е бил спрял за проверка, установена е самоличността на водача, а пристигналият екип на пътната полиция, заварил водача извън колата, е поискал проверката му за употреба на алкохол, т. к. е бил във видимо нетрезво състояние, която е била отказана. Затова и доводите за „изгасения двигател” и тезата „аз не съм карал” този съдебен състав преценява като **несъстоятелни**.

Въз основа на установените фактически обстоятелства първоинстанционният съд прави следните **правни изводи**:

Жалбата е подадена от легитимирано лице (наказаният нарушител), подадена е в преклузивния срок за обжалване по чл.59, ал.2 от ЗАНН (НП е връчено на 04.01.2022г., а жалбата е от 10.01.2022г.), и е насочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административно-наказателен акт, и в тази връзка се явява процесуално *допустима*.

Съдът, при извършената служебна проверка, **не** констатира допуснати в производството по ангажиране на административно-наказателната отговорност на жалбоподателката *съществени нарушения на процесуалните правила* относно *компетентността* на длъжностните лица съставили АУАН, съотв. издали процесното НП – компетентно длъжностно лице съгл. т.1.3. от Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи е съставило АУАН (на длъжност „младши автоконтрольор”), и компетентно длъжностно лице съгл. т.2.10. от същата заповед, заемащо длъжността „началник група АНД” на ОПП – СДВР, е издало оспорваното НП, с което са изпълнени изискванията на чл.189, ал.1 вр. чл.165, ал.2 и на чл.189, ал.12 от ЗДвП (вж. и л.16-18).

Спазени са и разпоредбите на чл.40, ал.1 от ЗАНН – актът е съставен в присъствието на двама свидетели, присъствали на извършването и установяването на нарушението (Г. Д. и Ж. К.), и съгл. чл.43, ал.1 от ЗАНН е подписан и от свидетелите, връчен е екземпляр на нарушителя, който го е подписал и е изложил възраженията си, вкл. и писмени.

Сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН за съставяне на АУАН – *три месеца от установяване на нарушителя и една година от извършване на нарушението*, са били спазени. Няма нарушение и на срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН за издаване на НП – до шест месеца от датата на АУАН, както е видно от датите на двата документа.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна** досежно нарушението.

Съдът, при извършената служебна проверка, **не констатира** допуснати в производството по ангажиране на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя *съществени нарушения на процесуалните правила*. АУАН е съставен от овластено длъжностно лице, съобразно цитираната заповед на министъра на вътрешните работи, а НП е издадено от надлежно оправомощено длъжностно лице – началника на група

„АНД” в Отдел „Пътна полиция” – СДВР. При съставянето на АУАН са спазени разпоредбите на чл.40, ал.1 от ЗАНН относно свидетелите, в присъствието на които Актът се съставя; спазени са и разпоредбите на чл.42, ал.1 и чл.43 от ЗАНН за реквизитите и за начина на връчване на съставения АУАН. В Акта са отразени всички обстоятелства по *твърдяното административно нарушение, вкл. времето и мястото на извършването му, както и нарушената законова разпоредба. Идентично* е и положението с издаденото НП, което съдържа необходимите реквизити, отразени са обстоятелствата по това административно нарушение и законовите разпоредби, които жалб. Р. М. е нарушил., т. е. спазен е чл.57, ал.1 от ЗАНН. В тази връзка **не са налице** според този съдебен състав съществени процесуални нарушения, засегнали правото на защита на наказаното лице, каквито доводи са изложени в жалбата.

Така от *обективна страна*, жалбоподателят Р. М. е осъществил състава на административното нарушение по чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.84 от 08.10.2021г.), в сила към датата на деянието, тъй като на посочената дата и място, същият като *водач на моторно превозно средство* е отказал да му бъде извършена проверка с *техническо средство за установяване употребата на алкохол*. По делото се установява с наличните гласни и писмени (най-вече) доказателства, че жалб. М. като водач на спрения за проверка автомобил е отказал да бъде изпробван за наличие употреба на алкохол с техническо средство (алкохолен анализатор) „Алкотест Дрегер 7510” с фабр. № ARDM-0207, с което съставът на процесното административно нарушение, което по своите характеристики представлява нарушение от категорията на т. нар. „формални нарушения”, и **се осъществява с предприетото от наказаното лице бездействие** – да откаже проверка с техническото средство, **е реализиран** от обективна страна, като това е било мотивирано изцяло от съзнателното поведение на жалбоподателя да пречи на полицейските служители – като отказал да бъде изследван с техническото средство, като е без значение причината за това (вкл. и дали преди няколко часа е бил проверяван или не). Нещо повече – същият дори е отказал да получи талона за изследване (вж. л.10) и да даде кръвна проба, която *при всички случаи дава по-точни*, при това лабораторни резултати, за наличието на алкохол в кръвта на лицето.

Бездействието на едно лице, което е водач на МПС, свързано с отказа да бъде проверено с техническо средство **води** до ангажиране на административно-наказателната му отговорност по чл.174, ал.3 от ЗДвП, като от *субективна страна* жалбоподателят съвсем съзнателно е отказал и цялостното му поведение да осуети проверяващите полицейски служители доказва този факт.

Разпоредбата на чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.84 от 08.10.2021г., действала по време на случая) предвижда, че **се наказва с наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от две години и „глоба” от 2 000 лева водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не**

изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, **и/или** химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

В конкретния случай наказващият орган **правилно е приложил материалния закон** и за извършеното административно нарушение от Р. М. му е наложил и двете предвидени в закона административни наказания „глоба” и „лишаване от право да управлява МПС”, като *относно техния размер*, съдебният състав счита, че наказващият орган е определил и двете наказания в техния **абсолютен** законов размер, като това препятства изобщо възможността за тяхното намаляване (арг. чл.27, ал.5 от ЗАНН). В тази връзка съдебният състав счита тези наказания за **справедливи** и същите биха допринесли поведението на жалбоподателя да бъде коригирано в положителна посока и би препятствало извършването на нарушения в бъдеще.

За посоченото нарушение *чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.3* от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР (ред., ДВ, бр.58 от 23.07.2019г.) *предвижда отнемането на 12 (дванадесет) контролни точки*, колкото е предвидено да бъдат отнети в процесното НП, ако същото влезе в сила.

При законосъобразно образувано административно-наказателно производство без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до засягане правото на защита на наказаното лице, установеност категорично на нарушението с неговия автор и със справедливост на наложените наказания, оспореното наказателно постановление следва да бъде **потвърдено** изцяло.

По въпроса за **разноските** по делото, този съдебен състав счита, че учреждението (СДВР), чийто орган е издал оспорения акт, има право да му бъдат присъдени разноси за *възнаграждение за юрисконсулт*, които са направени за защита на неговия интерес, т. к. наказващият орган е бил защитаван от юрисконсулт, като **размерът на тези разноси следва да бъде минималното възнаграждение за подобен вид дела – сумата от 80.00 (осемдесет) лева**, които жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати. Изводът следва въз основа на **систематичното тълкуване и субсидиарно прилагане на закона** – разпоредбите на чл.63, ал.4 вр. ал.5 от ЗАНН вр. чл.143, ал.3 и ал.4 вр. чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр. чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от НЗПП, и в светлината на задължителна тълкувателна практика на върховните съдилища, съдържаща се в т.2, б. „а” от Тълк. реш. № 3/1985г. по н. д. № 98/1984г. на ОСНК на ВКС и Тълк. реш. № 3 от 2010г. по тълк. д. № 5/2009г. на ОСК на ВАС.

По горните съображения и на осн. *чл.63, ал.2, т.5 и ал.9 и чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН* (ред., ДВ, бр.109 от 2020г. – в сила от 23.12.2021г.), **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като законосъобразно и правилно **Наказателно постановление № 21-4332-023706 от 18.11.2021г.**, издадено от Началника на Група „АНД” при Отдел „Пътна полиция” – СДВР, с което на осн. чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП на жалбоподателя Р. Б. М. са наложени административни наказания „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 (две) години и „глоба” в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на същата разпоредба – чл.174, ал.3, предл.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА на горепосоченото основание **жалбоподателят Р. Б. М. ДА ЗАПЛАТИ в полза и по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80.00 (осемдесет) лева**, представляваща **разноски** за възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административния съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____